

# ANGELČEK

otrokom prijatelj,  
učitelj in voditelj.

Uredil  
Anton Kržič.

XXII. tečaj.



V Ljubljani 1914.

Izdalo društvo „Pripravniški dom“.

Natisnila Katoliška tiskarna.

II e 33382, c



2 14. XI. 1946 / 2392

# KAZALO.

<b>Pesmi.</b>	<b>Stran</b>	<b>Stran</b>
Uboge ptičice . . . . .	1	Brezmadežni . . . . . 185
Zunaj je burja . . . . .	10	Naša Majda . . . . . 190
Deklica v začetku novega leta . . . . .	11	<b>Povesti, popisi, legende, pripovedke, basni itd.</b>
Prihod pomladi . . . . .	17	Za uboge ptičice . . . . . 6
Tožba Majke božje . . . . .	27	Lepo čitanje. (Slika) . . . . . 8
Tam na jugu . . . . .	32	Zadnja volja odličnega Marijinega otroka . . . . . 15
Škrjančkova . . . . .	33	Za našo pečjo . . . . . 20, 55
Deček in kozliček . . . . .	33	Dvoje sanje . . . . . 27
To niso šale . . . . .	39	Pomlad je prišla . . . . . 33
Pesem o lenem Tončku . . . . .	39	Kako rastejo otroci v Marijinem vrtcu . . . . . 43
Pridi, vigred! . . . . .	42	Imel sem dobre starše . . . . . 44
Pravljica . . . . .	42	Peterc in Veliki petek . . . . . 51
Pesem Marijinih otrok . . . . .	43	Angelska godba . . . . . 59
Ko so mamica umrli . . . . .	49	To je mož . . . . . 60
Zvončki zvonijo . . . . .	57	Mlad človek in mlado drevo. (Basen) . . . . . 67
Vesela slutnja . . . . .	59	Šmarnice . . . . . 68
Brezmadežni . . . . .	60	Golobica je zagrulila . . . . . 83
Sveti Juri . . . . .	62	Šmarnični oltarček . . . . . 86
Pomlad . . . . .	65	Kožarjev Peter . . . . . 99
Didel, didel dajčka! . . . . .	67	Znamenje . . . . . 106
Pomladna vprašanja . . . . .	68	Vijolica. (Legenda) . . . . . 111
Ah, kje je? . . . . .	81	Otroci umorjenega najvojvoda Franca Ferdinanda . . . . . 116
Dve luči . . . . .	86	Prestolonaslednik Franc Ferdinand in istrski pastir . . . . . 119
Majnik je odšel . . . . .	94	Pastir Mihče . . . . . 120
Naša Anica . . . . .	97	Hrepenenje . . . . . 126
Drobnja želja . . . . .	105	Iz otroških let papeža Pija X. (Slika) . . . . . 131
Jelica . . . . .	106	Brglez . . . . . 133, 147
Daj še meni! . . . . .	113	Nedolžnemu srcu v spomin . . . . . 140
Mati ob zibelci . . . . .	115	Povest o Peterčku in škratu . . . . . 150
Dedov dobiček . . . . .	122	Sedemletni princ asturski — tudi prvoobhajanec . . . . . 158
Plačilo . . . . .	123	Z Marijo v nebesa . . . . . 158
Rajski Kraljici . . . . .	140	Angel . . . . . 164
In ti, zverjad? . . . . .	145	Trije gozdarji . . . . . 166
Lenuh . . . . .	155	Srečni Miha . . . . . 168
Mari ina podobica . . . . .	156	
Jesen . . . . .	161	
Na vernih duš dan . . . . .	161	
Mislite . . . . .?	170	
Kraljica vojnih trum . . . . .	171	
Molitev . . . . .	174	
Hvalnica vetru . . . . .	176	
Sveti večer . . . . .	177	

	Stran
Na vojsko gremo tudi mi . . . . .	172
Otroci ljubljenci Jezusovi . . . . .	174
Jezušček . . . . .	178
Oj ta soldaški boben . . . . .	181

### Lepi nauki in zgledi.

#### Mladi junaki:

1. Sv. Janez Krstnik . . . . .	3
2. Junaški otrok . . . . .	18
3. Junaška hčerka . . . . .	20
4. Zasmravan . . . . .	34
5. Kaj bi ti storil? . . . . .	50
6. Junaška postrežba . . . . .	50
7. Brat in sestra . . . . .	66
8. Postna zapoved . . . . .	82
9. Ne še umreti, marveč trpeti . . . . .	98
10. Bolnik — junak . . . . .	98
11. Peterček, junaški pospeševatelj pogostnega sv. obhajila . . . . .	114
12. Rajši umreti nego lagati . . . . .	130
13. Pravi junak se ne sme bati . . . . .	146
14. Junaški deček. — 15. Junaška deklica. — 16. Devetletni prostovoljec . . . . .	162
17. Najmlajši vojak . . . . .	163
Podoba pravice . . . . .	12
Bogoljubna pastarica . . . . .	28
Nedolžnost — venec . . . . .	29
Dobra misel . . . . .	31
Cvetje z Marijinega vrtca . . . . .	62
Kako pa ti? . . . . .	64
Komu? . . . . .	79
Obleka . . . . .	95
Lep odgovor . . . . .	111
Naša volja je močna . . . . .	127
Naša ljuba Gospa . . . . .	157
Drevo poštenosti . . . . .	160
Pred bitko . . . . .	176

### Otroška igrokaza.

Mali Kristofor . . . . .	72,	92
Mati božja v sirotišču . . . . .	186	

### Dopisi.

	Stran
Lesno brdo. (Dobri učenki v spomin) . . . . .	14
Spodnja Šiška. (Marijin vrtec) . . . . .	14
Spodnja Šiška. († Ludovik Filipič) . . . . .	29
Škofja Loka. (Dragim cvetkam Marijinega vrtca) . . . . .	46
Iz Selškega „Marijinega vrtca“ . . . . .	63
Šmartin pri Kranju . . . . .	63
Marijin vrtec v Škofji Loki . . . . .	91
Trnovo. (Cvetka Srca Jezusovega) . . . . .	123
Iz Šmarjete . . . . .	143
Od Sv. Lovrenca na Drav. polju . . . . .	190

### V zabavo in kratek čas.

Naloge . . . . .	16,	176
Demant . . . . .	64	
Zastavice . . . . .	112,	144
Šaljiva vprašanja . . . . .	16, 64,	112, 144,
	112, 144,	176
Kratkočasnice . . . . .	64,	144

### Slike.

Skupno čitanje . . . . .	9
Najprej molitev, potem igrače . . . . .	19
† Ludovik Filipič . . . . .	30
Oj, zaprt je bil . . . . .	40—41
Zvončki . . . . .	57
Zadnja večerja . . . . .	61
Mati Jezusova — naša Mati . . . . .	69
Marijin vrtec v Škofji Loki . . . . .	88—89
Devica brezmadežna . . . . .	109
Otroci pokojnega nadvojvoda Franca Ferdinanda . . . . .	117
Cvetka Srca Jezusovega . . . . .	125
† Sveti Oče papež Pij X. . . . .	132
Novi papež sv. Oče Benedikt XV. . . . .	153
Na vojsko gremo tudi mi . . . . .	173
Vojaški boben . . . . .	183



# ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

štev. 1. V Ljubljani, dne 1. januarja 1914. XXII. teč.

## Uboge ptičice.

Pozimi, ko sneži,  
res časi so hudi.  
Uboge, revne ptičice  
prav smilijo se mi.

Ah, ko bi znal, kakó  
privabim jih lahko,  
ubogim, revnim ptičicam  
ne bilo bi hudó.

Še sobo damo vam!  
Kaj se bojite k nam?  
Uboge, revne ptičice,  
jedi vam svoje dam!

Ko kruha sem jim dal,  
ves zbor je priskakljaj;  
ubogim, revnim ptičicam  
za trud ni bilo žal.

O srečen, kdor ima  
in drugim rad kaj dá!  
Uboge, revne ptičice,  
vse dam vam iz srca!

Hoffmann von Fallersleben. — Fr. Ločniškar.



## Mladi junaki.



starodavnih časih je bila v slavnem grškem mestu Atenah v mestni hiši krasno naslikana velika podoba. Slika je bila razdeljena v tri dele. V zgornjem delu so bili naslikani stari atenski meščani, sivolasi, častitljivi starčki: njihovi meči so v nožnicah, mir jim je razlit po častitljivem obrazu, zdaj počivajo. Nad sliko je bilo napisano: »Bili smo močni!«

Niže, v srednjem predelku, so bili naslikani mladi, za boj pripravljene, pogumni in junaški možje atenski. Bojna oprava: bliščeča čelada na glavi, ščit na prsih, svetli meči, vihrajoče zastave, — vse je kazalo odločni pogum, ki se ne ustraši ničesar. Na vihrajoči zastavi je bilo zapisano: »Mi smo močni!«

V tretjem, najnižjem oddelku, so bili naslikani dečki atenski. V rokah drže meče in sulice, pa se ne bojujejo, marveč na hrabre očete gledajo in se čudijo njihovemu junaštvu. Na malih ščitih pa jim je bilo zapisano: »Mi bom o močni!«

Mislím, da bi tudi vi, mladi čitatelji, z radostnim srcem gledali tako sliko in marsikateri izmed vas bi vzkliknil: »Jaz bom tudi močan, čvrst junak!«

Jaz pa bi želel, da bi si drugače bolj temeljito tolmačili to sliko, da bi tisti »bom o« kar izbrisali, pa zapisali: »Mi smo tudi že močni, smo tudi junaki!« Iz zgodovine namreč nam je znanih mnogo vrlíh ljudi, ki so že v zorni mladosti izvrševali težka, res junaška dela. Prav rad bi videl, da bi tudi vi posnemali take mlade junake ter bi junaških del ne odlašali na prihodnjo moško dobo, marveč jih krepko in pogumno izvrševali že zdaj v otroški in mladeniški dobi. Zakaj navadno se zgodi, da oni, ki se že v otroški dobi junaško vedejo, so tudi v poznejšem življenju pravi junaki; oni pa, ki so v mladosti zaspani in mehkužni, ostanejo navadno tudi v poznejši dobi malovredni slabiči.

Zgledi mladih junakov nam kažejo, da z božjo pomočjo človek silno veliko premore, ako le hoče.

Da, a k o h o č e , to je v življenju odločilno. V o l j a je tista moč, ki zmaguje tudi v najtežavnejših okoliščinah.

Ko slišimo slaviti junake, navadno mislimo na hrabre vojake. Vendar zasluži to lepo ime vsak človek, ki ima tako močno in trdno voljo, da je pripravljen v dosego svojih plemenitih namenov prestati največje težkoče ter celo življenje dati v najhujših mukah. Vendar, če pa pri tem le hočete misliti na vojake, ni napačno. Saj se naše življenje večkrat tudi imenuje boj; posebno pobožno življenje zasluži to ime. Že od sv. krsta smo pod zastavo Jezusa Kristusa, in kateri ste bili že pri sv. birmi, še posebno lahko rečete ponosno: »Mi smo vojščaki Kristusovi!« V katekizmu ste se učili, da se vsi pravoverni kristjani imenujejo vojskujoča cerkev. Ljudje, ki se v dušnem boju posebno odlikujejo, so junaki. In Cerkev nikočar ne prišteje svetnikom, ako se ni izkazal po izredno velikih, — j u n a š k i h čednostih.

### 1. Sv. Janez Krstnik.

Sv. Janez Krstnik je bil velik junak. Jezus sam ga je pohvalil, in sicer ravno radi njegovega junaštva. Rekel je ljudem, naj nikar ne mislijo, da je Janez kot šibka bilka, ki jo veter maja semtertja, marveč je mož krepke, neupogljive volje. Ta svoj kremeniti značaj je Janez Baptista pokazal mnogokrat. Bil je junak, ki se ni ustrašil nikočar. Vsakemu si je upal povedati resnico, tudi mogočnemu Herodu, dasi je lahko vedel, da mu utegne ta pogum nakopati smrt. In je res potrdil svoje junaštvo z mučeniško smrtjo.

Tako značajno junaštvo se pa ne pridobi v enem tednu ali v enem letu. Sv. Janez je bil junak že v otroških in mladeniških letih. Njegova močna junaška volja se je izkazala zlasti v zatajevanju, da se sme naravnost imenovati junak ali svetnik zatajevanja. In prelepi sad tega junaškega zatajevanja je bil trojen: angelska nedolžnost, stanovitna zmernost in treznost, pa krotka ponižnost.

Sv. pismo daje svetemu Janezu izredno lepo izpričevalo. Že prerok Malahija je prerokoval, da bode a n g e l pripravljaj pot Mesiji, in Jezus sam je rekel, da je Janez več nego prerok. »Zakaj ta je, ki je o njem pisano: Glej, jaz pošljem svojega a n g e l a pred tvojim obličjem, ki bo pripravljaj tvoj pot pred teboj.« Ali bi mogel biti sv. Janez bolj pohvaljen, kakor če ga sv. pismo, če ga Jezus sam imenuje a n g e l a ? In nimamo li pravice sklepati iz tega, da je bilo res njegovo življenje angelsko čisto in nedolžno?

Da bi pa mogel to angelsko čednost, čistost in nedolžnost, to prekrasno lilijo varno gojiti v vrtu mladostnega življenja, je zapustil celo zgodaj domačo hišo, zapustil sorodnike, zapustil šumni svet in se umaknil v samotno puščavo. V puščavi, daleč od pogubnih nevarnosti, pohujšanja in zapeljivosti izprijenega sveta, je tako skrbno čuval in gojil angelsko čednost, sveto čistost, da mu daje sv. Cerkev hvalno izpričevalo: »Nikdar ni oskrunil snežnobele čistosti« (Nesciens labem nivei pudoris).

Z angelsko čistostjo je pa tudi ves čas združeval najstrožjo zmernost in treznost. Postal je prvi klicar treznosti — abstinence. Zato je tudi posebno mogočen priprošnjik vseh mladih junakov in junakinj v »Marijinih vrtcih«. — Ta junaška čednost sv. Janeza se večstransko poudarja in izpričuje. Že angel Gabrijel je takrat, ko je očetu, sv. Cahariju, napovedal rojstvo sv. Janeza, posebno pohvalil to, da »vina in opojne pijače ne bo pil«. Zveličar sam je rekel o njem, da je bil skrajno zmeren in trezen. To potrjuje tudi zgodovinsko sporočilo sv. evangelija, da je živel kot puščavnik ob kobilicah in gozdnem medu. V vzhodnih deželah je namreč to uborna hrana najubožnejših ljudi. Kajne, vedni post — ali mar to ni slave vredno junaštvo za mladega človeka?

Tretja zvezda junaškega odlikovanja v življenju sv. Janeza je pa p o n i ž n o s t. Ponižnost je res junaška čednost, ker mora premagovati zelo močnega in hudega sovražnika, ki se zove napuh. To svojo moč je pokazal napuh že takrat, ko je v nebesih premagal veliko množico angelov. Saj tudi v raju je bila



pravzaprav prevzetnost vzrok prvega greha; peklen-  
ska kača je zmagala z laskavo obljubo: »Oči se vama  
bodo odprle in bosta kakor bogova . . .«

Torej mora biti res že močan junak, da vselej  
in povsod premaguje tako nevarnega sovražnika.  
Sv. Janez je bil tak junak. Imel je mnogo izkušnjav  
k prevzetnosti. Bil je sin jako uglednega očeta. Če  
nam sv. pismo pove, da so se mnogi veselili njego-  
vega rojstva ter čestitali očetu in materi ter se skriv-  
nostno povpraševali: »Kaj bo neki iz tega otroka?«  
si pač lahko mislimo, da so se še posebno laskali in  
prilizovali tudi otroku, ko je nekoliko odrastel. Janez  
pa se ni zmenil za imenitnost in hvalo, marveč je  
hotel biti nepoznan in nečislan v samotni pustinji.  
Kot sin odličnega očeta bi se bil lahko ponašal z lepo  
in imenitno obleko, pa znano vam je, kako si je izvolil  
najpreprostejše oblačilo ubožnih ljudi — haljo iz ka-  
meline dlake, prepasano z usnjatim pasom!

Ko si je tako že v mladosti pridobil temeljito  
ponižnost, je pač lahko junaško premagoval napuh  
tudi pozneje, ko so prišle še vse hujše izkušnje  
zoper ponižnost in pohlevnost. Vse je hitelo k njemu  
v puščavo in poslušalo njegove govore. Že so začeli  
splošno govoriti, da utegne biti Janez — obljubljeni  
in težko pričakovani Mesija. In višja gosposka je iz  
Jeruzalema poslala poslanca k njemu, ki naj ga vpra-  
šajo, če je Kristus . . . Pa junak je slavno zmagal;  
pohlevno je odgovarjal: »Jaz nisem Kristus, — jaz še  
nisem vreden, da bi mu odvezoval jermene pri črev-  
ljih, — jaz sem le glas vpijočega v puščavi . . .« Tudi  
Jezus sam je prišel k njemu v puščavo in ga prosil,  
da naj ga krsti. Sv. Janez se prestraši in vzklikne:  
»Jaz potrebujem, da bi me ti krstil; in ti prideš k  
meni!« — In ko je Kristus začel očitno učiti, se je  
sv. Janez umaknil, rekoč: »On mora rasti, jaz pa se  
manjšati!«

Glejte, tak junak je vaš priprošnjik, krasen vzor  
pridnih otrok v »Marijinem vrtcu«.



## Za uboge ptičice!

**M**rzla zima je bila zunaj, v izbi pa je bilo toplo in prijetno: Peč je čepela v kotu, lepo zakurjena, in gorak dih je puhtel od nje širom prostrane sobe. Stric Gregor je hodil z dolgimi, odmerjenimi koraki od oken do duri, od duri do mize, in je venomer hripavo kašljal. Star in slaboten je že bil stric Gregor, upognjen, v dve gubi sključen, visoko, neprijetno, smešno grbo zadaj na hrbtu. Oziral se je skozi okna na snežena polja za vasjo in je zmajeval samprisebi neverjetno z glavo. Pri peči na klopi je pa sedel oče Tomaž, kosmato kučmo na glavi, zavit v debel zimski kožuh. V rokah je imel vse polno bekovih šibic in močnih prožnih viter. Delal in pletel je koše in okrogle cajne za repo in za kislo zelje, za regrat in za sočivje. Tudi oče je pokašljeval, dušila ga je naduha... In še nekdo je bil v izbi — nekdo, ki ga ne smem izpustiti: Mali rdečelični, kodrolasi Janezek je bil to! Tam je čepel, tam na toplem zapečku in je jedel potico. Bilo je par dni po Svečnici. Bil pa je vesel, živahen in poreden! Živo je zrl dol z zapečka na strica Gregorja in na njegovo visokovzbocklo grbo na hrbtu.

Oče Tomaž je nanagloma vstal in se je okrenil.

»Hej, Gregor, ali greva jutri na Magolnik po tiste hlode? ... Prav prijetna pot bo? ... Zamrznjeno je vse in zasneženo; hlodi bodo šli sami v dolino ...«

Zakašljal je in je pljunil v stran. Stric Gregor je pa pomislil.

»Res, pogodil si jo, Tomaž! Kolikor nas je Zbancev tu v Svibnu, izmed vseh je tvoja glava najbolj modra ... Kar jutri po hlode!«

»Po hlode na Magolnik, Gregor! Jaz grem, ti greš — kdo pojde še z nama? ... Še Janezek naj gre, da nama ne bo dolgčas!«

»Naj gre, Tomaž! Toda v cunje ga bo treba zaviti, sicer ga bo zeblo. Toliko jaz rečem. Toda tvoja glava, tvoj svet.«

Silno je bilo povšeč Janezku, ko je čul, da pojde tudi on drugi dan na Magolnik z očetom in s stricem.

Komaj, da se je zmračilo, je že šel spat in si je potegnil odejo preko glave. Spal je tako odet do jutra in težko je sopel in dihal naporno, kakor sključen starec . . .

Potem se je pa zdanilo in stric Gregor je že ropotal s podkovanimi škornji po izbi. Semtertja je hodil, pljuval v tla, pa srepo in ostro je gledal skozi okna. Grba na hrbtu, že itak zelo visoka in zelo smešna, se je zdela, pokrita in odeta z ogromno suknjo, še bolj visoka in še bolj smešna. V izbo je stopil tudi oče in končno še Janezek.

Šli so takoj po zajtrku na Magolnik. Ko so bili na vrhu hriba in sta pričela oče in stric Gregor z delom, je stopil Janezek v gozd. Tam je sedel na štor. Gledal je naokoli . . . Po nagnitem bukovem listju na tleh je skakljaj in čivkal č r n i k o s. Majhen in lačen je bil, revček! Brskal in iskal si je hrane. Capljaj je smešno in nerodno mimo grmičevja. — — Z drevesa doli je pa prifrčala siva penica, priletela sta strnad in ščinkovec z veje in sta brzela po tleh: penica spredaj, s svojim porednim repkom, strnad in ščinkovec pa zadaj. Čivkalo in šumelo je po listju — šlo je mimo Janezkovih oči naprej. — — Vse to je opazoval mali Janezek in ni bil vesel v svojem otroškem srcu.

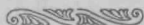
Ko so bili pa zopet doma in je hodil stric Gregor z dolgimi koraki po izbi, je delal Janezek pri mizi leseno hišico. Rezljal in zbijal je toliko časa, dokler ni bila hišica narejena. Lična je bila ta hišica; nizko strehico je imela. Janezek je pokazal hišico stricu Gregorju.

»Čemu ti pa bo?« ga je vprašal stric.

»Za uboge ptičice bo!« je odgovoril Janezek.

Nesel je še tisti večer hišico vun in jo je pritrdil na kol kraj hruške za hišo. Ker je bila hišica kar preobložena z drobtinami, je prišlo takoj naslednje jutro lepo število ubogih ptičic, da so si potolažile glad . . . Tako je skrbel Janezek za ptičice. Kdor je usmiljenega srca do ubogih stvari božjih, je božji prijatelj.

Cvetinmirski.



## Lepo čitanje.

Takih, ki znajo čitati, je jako veliko. Saj zdaj, ko mora v šolo hoditi vsak otrok, ki je izpolnil šesto leto, bi bila res skrajna sramota, ko bi se še našel kdo, ki ne zna čitati. Ali takih, ki bi znali prav lepo čitati, pa ni kaj veliko, zlasti med malimi učenci ne. Nekateri se boré šele z zlaganjem črk in se bojujejo pri vsaki besedi kot s hudim nasprotnikom. Drugi pa, ki so jim črke že dobro znane, kar brez premisleka enakomerno naprej ropočejo, kakor nagel voz po kameniti cesti. Še drugi ne pazijo nič na ločnice in hite kar v eni sapi, da še dihati ne utegnejo. So pa tudi taki, ki so preveč odvisni od ločnic in nič ne pazijo na pomen tega, kar čitajo, ter povzdigajo glas in padajo z njim, kakor bi pela strojna žaga. Mnogi so prehitri, drugi zopet prepočasni. Marsikdo je tih, da ga niti bližnji poslušalci ne morejo razumeti, drugi pa kriči in vpije, da se mu žile napenjajo.

Take in enake napake se večkrat opazujejo pri mladih čitateljih. In vendar je lepo čitanje enake vrednosti kot lepo govorjenje. In navadno se res ujema to dvoje: kdor zna dobro čitati, zna tudi lepo govoriti, in obratno je dober govornik tudi dober čitatelj.

Kako pa se naučimo lepo čitati? Enako kakor drugih važnih opravil — z obilno vajo. Najprej si je treba pridobiti toliko spretnosti, da se ni več boriti s posameznimi črkami, marveč da oko že kar hkrati pregleda celo besedo, ali cel stavek, ali celo vrsto, ali morda še več.

Ko si je mladi čitatelj pridobil toliko spretnost, mu je močno olajšano drugo imenitno delo: čitanje, ki se ozira na vsebino. Tu utegne biti najbolj merodajno tole splošno pravilo: Čitaj tako, kakor se navadno pogovarjajo pametni ljudje; morda le nekoliko bolj slovesno. Kadar čitaš kak dogodek, čitaj tako, kakor bi komu pripovedoval kaj mikavnega. Kadar čitaš vprašanje, vprašaj tako in s takim poudarkom, kakor se navadno vprašuje, kakor bi



Skupno čitanje.

res pričakoval odgovor. Kadar je klicaj ob koncu: čitaj, kakor bi res klical koča ali hotel posebno poudariti kak ukaz ali opomin. Kdor pridno opazuje navadno govorico, bo tudi pri čitanju zadel pravi glas in pravo mero: kaj žalostnega bo čital bolj počasi in z nižjim glasom, vesele reči bo pa čital hitreje in v višjem glasu. Pri skrivnostnih rečeh bo že v glasu razodeval nekaj tajnega itd.

Treba pa se je ogibati pretiravanja. Sploh naj se mladi čitatelj ne zanaša sam náse, marveč naj naprosi dobrega tovariša ali kakega izvedenca, naj ga posluša in opozori, kaj bi bil moral lepše brati.

Koristno bi bilo, ko bi mladi tovariši včasih med seboj napravili neko tekmo v čitanju. Po primernih vajah naj bi končno dobili kako darilo oni, ki znajo najbolje čitati; pa morda tudi oni, ki znajo najbolje poslušati ter potlej povedati to, kar so slišali. Starši in učitelji bi gotovo radi podpirali tako prekoristno tekmo. Zdi se mi, da je na naši sliki nekaj takega. In . . .



## Zunaj je burja . . .

Zunaj je burja,  
zunaj je mraz,  
sneg zaletava  
se snežnemu možu v obraz.

Rože ledene na oknih se jočejo,  
ker jih poljublja toplota peči,  
nam pa se v sobici toplo zakurjeni  
dobro godi. Gnjevoš.





## Deklica v začetku novega leta.

Kaj leto prinese, ne vemo.  
Le eno pač znano je vsem:  
po potu tja v večnost vsi gremo —  
za drugimi tudi jaz grem.

Pa večnosti bi se ne bala  
in smrti me tudi ni strah,  
ko vedela to bi in znala,  
da srečna, vesela bo — ah!

Da srečna, vesela bo večnost,  
je v božjih in mojih rokah:  
naj z milostjo dela gorečnost,  
ne zmeni za zemski se prah!

Je lani le sklepov obilo,  
premalo pa bilo sadu;  
Bog daj, da bi letos rodilo  
iz sklepov zvestobo Bogu!

Marija, prečista, Ti prosí  
pri Detetu svojem za mé,  
napajaj v nebeški mi rosi  
vse sklepe, da v delu žive!

Internus.



## Podoba pravice.

Neka deklica, ki se je vzgojevala v dekliškem zavodu in je bila nekoliko ničemurna in nagnjena k lišpanju, je prosila mater v pismu, naj ji pošljejo ogledalo. Čez nekaj dni dobi odgovor te-le vsebine: »Moj dragi otrok! Ne bom ti poslala le enega ogledala, marveč pošljem ti tri. V prvem boš videla, kaj si, v drugem, kaj bodeš, in v tretjem pa, kaj moraš biti.« — Ta nenavadni odgovor preseneti deklico. Veliko si ubija glavo o tem, kaj bi neki pomenile te skrivnostne matere besede o trojnem ogledalu, in nestrpno pričakuje obljubljeni pošiljatvi.

Slednjič pride po pošti skrivnostni zavojček. Hitro ga začne deklica odpirati. Najprej odvije navadno toaletno ogledalce, kakor si ga je želela, in se ogleduje v njem s precejšnjo ničemurnostjo. »Mati so res dobri,« govori samasebi in položi s samoljubnim smehljanjem ogledalce na mizo. Potem razgane drugi zavitek z nekakim strahom in z veliko radovednostjo, pa najde majhno slonokoščeno — mrtvaško glavo! To je bilo torej ono drugo obljubljeno ogledalo, ki naj ji natanko pokaže, kaj bode kdaj. Deklica je dobro razumela nauk skrbne matere, in dasi nekoliko užaljena, je sklenila, da si v prid obrne ta nemi opomin.

Loti se še tretjega zavitka. Lahko si mislite, da je bila še bolj radovedna in razburjena. Kar roke se ji tresejo, ko odvija v popir in tančico skrbno zaviti predmet. Koliko presenečenje! Bil je zelo lep kip brezmadežne Device. Nehoté se ji izvije vzklik začudenja. »Dà, dà,« reče odločno nekoliko ničemurna, a sicer pridna, nepokvarjena deklica, »dà, to je ogledalo, ki mi kaže, kaka moram biti, — in taka hočem z božjo milostjo tudi res biti in ostati vse svoje življenje!«

Deklica je zvesto izpolnjevala ta svoj sklep. Na Marijo, ki se v litanijah imenuje »Podoba pravice« (Speculum justitiae), se je ozirala in po njenem zgledu uravnavala svoje življenje. Kmalu je postala najpridnejša gojenka in potlej vzor modre ženske v družini in domovini.

In . . .





## Zadnja volja (oporočka) odličnega Marijinega otroka.

Pokojni avstrijski nadvojvoda Rainer je zapisal 12. oktobra 1912 svojo oporočko. Globokoverni dostojanstvenik je vanjo uvrstil tudi nekaj takih misli, ki pričajo, kako je ljubil pokojni nadvojvoda nebeško mater Marijo in kako iskreno ji je bil vdan. Da se bodo naši mali Marijini otroci, člani Marijinih vrtcev ter šolskih Marijinih družb prepričali, kako odlične može štejejo Marijine družbe med svoje, in kako srečni se čutijo Marijini otroci (veliki in mali) ob smrtni uri, ponatisnemo tukaj doslovno oporočko velikega častilca Marijinega — nadvojvode Rainerja; glasi se:

### Moja zadnja volja.

Svojo dušo priporočim milostljivemu Bogu in priprošnji najsvetejše Device, ki sem se nanjo vsekdar zanašal z vsem zaupanjem. (Slede določila o premoženju in zapuščini.)

Ako bi bil morda v življenju koga žalil ali — proti lastni volji — komu kaj škodoval, naj mi blagovoli tukaj na zemlji odpustiti, kakor tudi upam, da mi bo Vsemogočni ob sodbi milostljiv.

Svoji iskrenoljubljeni soprogi, zvesti tovarišici na življenski poti, se še enkrat toplo zahvaljujem za toliko dokazov prave ljubavi in srčne naklonjenosti tekom dolgih 50 let. Njena dobrotljivost je pripomogla, da sem se lahko prišteval med najsrečnejše može na zemlji. Bog ji povrni na onem svetu, kakor zasluži! Amen.

Baden pri Dunaju, 21. oktobra 1912.

Nadvojvoda Rainer l. r.



## Dopisi.

### Dobri učenki v spomin.

Minulo je že nekaj tednov, odkar so te položili v hladno gomilo. V torek dne 23. decembra si bila še v šoli. Pač nisem mislila, da bi bilo to zadnjič. V sredo se je na Lesnem brdu oglasil zvon tako žalostno in milo. Po vasi se je hipno raznesla vest, da si umrla ti. Skoro neverjetna se mi je zdela ta novica in silno me je pretresla. Kdo bi si mislil kaj takega, da te baš na Sveti večer ljubi Jezus pokliče k sebi. Pohitela sem k tebi, da te zadnjič vidim. Ležala si na mrtvaškem odru, belo oblečena in mirtin venec je krasil tvojo plavolaso glavo. Okrog usten ti je igral lahen nasmeh. Okoli tebe pa so gorele visoke voščene sveče ter razširjale po sobi mrtvaški duh.

Na sv. Štefana dan so te nesli k večnemu počitku. Solnce je plavalo nad širno sneženo planjavo in njega žarki so božali tudi tvojo krsto. Šli smo za teboj in vsi pot smo molili sv. rožni venec. Ko smo prišli na pokopališče, so te spustili v jamo in te zagrebli. Marsikomu se je utrnila solza v očesu.

In ti! V nebesih pri ljubem Bogu in premili materi Mariji uživaj srečno novo leto, ker ga na tem svetu nisi čakala.

Blagor tebi!

Rus Marija,  
učenka na Drenovem griču.

### Spodnja Šiška: Marijin vrtec.

Ni še dolgo, odkar je začel zvoniti Marijin zvonček, a že je privabil s svojim milim glasom tudi v Spodnji Šiški mnogo za Marijo vnetih dečkov in deklic v Marijin vrtec. Začelo se je med njimi nekako skušanje, kdo da bode prvi vpisan. Ko se jih je nepričakovano veliko — 92 deklic in 70 dečkov — iz višjih razredov zapisalo, tedaj kar niso nehali povpraševati gospoda kateheta, kdaj bo prišel oni srečni trenutek, da se slovesno posvete Mariji. Težko pričakovani dan se je približal.

Bilo je lansko leto 15. novembra, predvečer željenega dneva. Akoravno je celi dan zelo deževalo in

je bila pot silno slaba, vendar so prihiteli proti večeru, kakor hrabri vojaki, ki jih ne straši grdo vreme, vsi, ki so se prej zglasili, v župnijsko Marijino cerkev v Ljubljano, da si očistijo svoja srca v sveti spovedi in se tako drugi dan z Jezusom združeni izročijo v varstvo nebeški materi Mariji. Dne 16. novembra zjutraj ob 7. uri pa so se zbrali vsi v za to prav posebno lepo okrašeni in razsvetljeni spodnješišenski cerkvi pod nadzorstvom gospodov katehetov, gospodov učiteljev in gospodičen učiteljic. Na dano znamenje zadone orgle in na koru zapoje deklice pesem: »Ti, o Marija, naša kraljica«. Po kratkem nagovoru o sreči Marijinega otroka v življenju, v smrti in po smrti so na vprašanje duhovnikovo: »Ali boste ljubili Marijo? Ali ji boste zvesti ostali do smrti? Ali se boste Marije kdaj sramovali?« — enoglasno in tako odločno in pretresljivo odgovorili: »Bomo,« — »Nikoli,« — da je do solz ganilo starše, učiteljstvo in druge navzoče vernike. Nato je bil slovesni sprejem. Vsak je prejel svetinjo z opominom: »Sprejmi svetinjo in ljubi Marijo!« Med sveto mašo, med katero so pele šolske deklice, so vsi prejeli sveto obhajilo.

Popoldne pa so se še enkrat zbrali vneti Marijini otroci v cerkvi pri Marijinem oltarju ter slovesno zapeli lavretanske litanije. Po prejetem blagoslovu z Najsvejšim so šli v šolo, kjer jih je prekrasna igra: »Marijina hči pred nebeškimi vrati«, še bolj potrdila v sklepkih, ki so jih naredili dopoldne ter jih še bolj navdušila za Marijino češčenje.

•Bog daj, da bi v tem Marijinem vrtcu zraslo mnogo cvetlic, katerih ne bi nikdar pomorila slana pohujšanja



## Naloga.

Priobčil Internus.

1	2	1
2	1	2
1	2	1

Nadomestite številke z dvema črkama, tako da se bosta čitali samo dve besedi, in sicer ena okrog in okrog, druga po sredi, obe naprej in nazaj enako.

### Šaljivo vprašanje.

Kaj je med hribom in dolino?

Rešitev in imena rešilcev v 3. številki.

---

## Vabilo na naročbo.

„Angelček“ se bo tudi letos posebno trudil, da ustreza željam in potrebam onih pridnih čitateljev, ki se zbirajo pod Marijino zastavo v „Marijinih vrtcih“. Vendar bo tudi skrbel kakor doslej za primerno zabavo in razvedrilo slovenske mladine.

„Angelček“ izhaja kot brezplačna priloga „Vrtcu“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 20 h na leto. (Kdor naroči skupno deset izvodov ali več, se mu cena zniža na 1 K.) V Katoliški Bukvarni se prodajajo še poprejšnji tečaji, kart. po 1 K, in sicer še vsi razen I., II., IV., VIII, in IX. Zlasti priporočljiv je zadnji XXI. tečaj. Naročnina za XXII. tečaj naj se pošlje z naslovom: Anton Kržič, c. kr. profesor, ali pa upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani (Pred škofijo št. 6).

Vse naročnike, dosedanje in nove, prosimo, naj nekoliko potrpe radi neljube zamude. Upamo, da se v najkrajšem času vse tako uravna, da pridemo zopet na stari tir.